

25.2. 2024, 2. neděle postní – Reminiscere (Rozpomeň se na slitování svá, Hospodine. Žalm 25,6)

Píseň (postní!): EZ 33,1-2 *K tobě duši pozdvihuji*

Introit: (dnešní Hesla) A tato slova, která ti dnes přikazuji, budeš mít v srdci. Budeš je vštěpovat svým synům a budeš o nich rozmlouvat. (Dt 6,6–7)

Ježíš pravil: Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. (Jan 14,2)

Píseň: 628 *Z celého srdce svého*

Modlitba:

Pane Bože,

děkujeme, že jsme tady. Možná jsme museli spěchat, možná nám myšlenky utíkají nebo jsme unavení, ale došli jsme a chceme se soustředit, zklidnit, slyšet, zpívat, modlit se. Děkujeme za tu možnost.

Myslíme, Pane Bože, na smutné výročí trvání války na Ukrajině, myslíme na lidi, kteří žijí v sevření strachem, bolestí, smutkem. Dej jim zakusit pokoj, dechni do jejich situace naději.

Myslíme na to, že sami různě přispíváme k nepohodě světa, lidí i životního prostředí. Odpuť.

O požehnání dnešního dne prosíme. Buď v našem mluvení i poslouchání. Amen.

Čtení: Mk 9,14-29 (Uzdravení posedlého chlapce)

Slovo k dětem:

Píseň: 297 *Děkujem ti, Pane Bože* (není to samozřejmé, že jsme zdraví vstali...- o tom jsou i dnešní biblické příběhy)

Text: 2Kr 4,8-37 (číst v. 8-10; 15-22; 32-37)

Kázání:

(několik variant zpracování příběhů mládeží)

Už toho nebudu říkat moc.

1. Náš kontext.

Pro mne i pro nás ve sboru je dnešní neděle mezi dvěma pohřby. Myslím na to, když přemýšlím o vzkříšení mládence v biblickém příběhu. Žijeme s vědomím konečnosti života, v realitě nemocí, pohřbů. Války, smrt a zlo jsou blízko; včera to byly akorát dva roky od začátku ruské agrese na Ukrajině. A není to jediné místo, kde se bojuje, lidé přicházejí o život, pozůstali pláčou na pohřbech....

To je náš kontext.

A přece – nebo právě proto čteme, slyšíme biblické příběhy jako jsou ty dva dnešní.

2. Ke komu jít?

Matka zemřelého chlapce, Šúnemanka, jde se svou bolestí za Elišou. Nenechá se odradit, odstrčit, neztrácí naději, chytne Elišu kolem nohou a řekne, že neodejde, dokud on nepůjde s ní.

V novozákonním příběhu to byl otec, který bojuje o zdraví syna. Prosil učedníky, ale jim se to nepovedlo. Prosí Ježíše.

Tito dva rodiče vědí, ke komu jít.

Víme, na koho se obrátit, když jsme zoufalí?

Umíme vyslechnout a spolunést bolest toho, kdo se obrátí na nás? Modlíme se za ty, kdo jsou v nouzi?

3. Kdo je tady bůh.

Některé biblické příběhy jsou zvláště pro nás v dnešní době a s poznáním zákonitostí života těžko uvěřitelné. Jsou to mj. právě ty o proroku Elišovi a tom, co dělal. Znějí dost pohádkově. Doba Elijáše a Eliši je dobou boje o to, kdo je ten pravý Bůh, kdo je dárce života. Je to Baal - nebo Hospodin? Izraelci si vyprávějí příběhy, které posilují víru, že život je od Hospodina. Narození chlapce bylo zvláštní a jeho návrat k životu po smrti ještě zvláštnější. Podrobný popis toho, co prorok s chlapcem dělá, připomíná resuscitaci dýcháním z úst do úst. Jde o dech, dech života. Čtenář Bible věří, že je to dech, duch Boží.

4. Víra.

Novozákonní příběh: otec nemocného chlapce řekne Ježíšovi „můžeš-li“. Ano, kvůli tobě a tvému dítěti jsem tady, říká Ježíš. Věříš?

Jasně, věřím! vykřikne otec okamžitě... Pak se zarazí, dochází mu, co řekl... a (možná) s pohledem k zemi dodá: pomoz mé nedověře, pomoz mé malé víře... nejsem si jist, že budu věřit i zítra, nejsem si jist, zda moje víra je dost pevná, zda vydrží čekání, nemoci, bolest. Teď mi hodně jde o moje nemocné dítě, ale chtěl bych věřit, i když se neuzdraví,... dokážu to? Měj se mnou trpělivost. Pomoz mi, právě v té víře. Chci věřit.

Když si nebudeme pamatovat z Bible skoro nic,... ale utkví nám tenhle výkřik, je to dost. Vzpomenout si, že když o něco jde, je dobré zavolat „věřím!“ Pán Bůh si poradí i s nedověrou, maličkou, nestabilní vírou.

5. Modlitba.

V dlouhém příběhu o Elišovi a ženě z Šúnemu se moc nepíše o Pánu Bohu. Nějak ho tam tušíme, Eliša je nazván mužem Božím, ale jak vypadá jeho „praxe víry“, nevíme. (Líbí se mi detailní popis jeho pokojíčku: je tam lůžko, stůl, stolička a svícen.) Až když ho žena přiměje, aby s ní přišel do jejího domu a do pokoje k mrtvému chlapci, dovíme se, že se Eliša modlí k Hospodinu. (Bože, pomoz, dej ať jsem nástrojem, zprostředkovatelem... tvého dechu života)

V novozákonním příběhu:

Učedníci se na konci ptají Ježíše, zda i oni by byli schopni chlapce uzdravit. Ježíš jim odpoví, že na takový druh postižení (nemoci, napadení) máme modlitbu. Uzdravovat jako Ježíš neumíme a nejspíš ani umět nebudeme. Nechce se po nás exorcismus (vyhánění zlých duchů), ale modlitba.

6. Děti.

Dneska budeme po bohoslužbách mluvit s učiteli nedělní, jak se nám vede ve sborech práce s dětmi. Napadlo mne, že je to jako s tím chlapcem ženy z Šúnemu. Děti (ty naše doma i ty ve sboru) jsou od Pána Boha. A když je s nimi ouvej, můžeme je (obrazně) odnést na prorokovo lůžko a prosit Pána Boha o pomoc, uzdravení, oživení.

Pane Bože, ty jsi dárce života. Prosíme oživuj nás, naše rodiny, sbory, vztahy mezi lidmi. Amen.

Píseň: 730 *Nezná tu nikdo soužení mé*

Ohlášky

Píseň: 723 *Tak jaký jsem*

Přímlovná modlitba, Otče náš

Poslání: *...Ale můžeš-li, slituj se nad námi a pomoz nám." Ježíš mu řekl: "Můžeš-li! Všechno je možné tomu, kdo věří." Chlapcův otec rychle vykřikl: "Věřím, pomoz mé nedověře!" (Mk 9,22-24)*

Požehnání: Pán pokoje ať vám uděluje pokoj vždycky a ve všem. Pán se všemi vámi. (2 Tes 3,16)

Píseň: 667 *Zůstaň s námi, Pane, když se stmívá*